Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de December 1895. 45de Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt i Konferencen i Salt Lake City den 6te Oktober 1895.

Ved at betragte denne store Forsamling og se saa mange intelligente, menneskelige Væsener betages man af en Følelse af Uværdighed og erkjender sig udygtig til at sige Noget, der kan være af Interesse for Alle, undtagen Gud i Virkeligheden er med En. Det forekommer mig, at en Mand, naar han fremkaldes for en Forsamling som denne, maa føle sig næsten overvældet ved Erkjendelsen af sin Intethed, og det er med denne Følelse, at jeg fremstaar for Eder i denne Eftermiddag. Jeg beder Gud og Eder, at jeg maa være i Stand til at tale de Ord, som bør tales, og som passe til Folkets Stilling og Omstændigheder. Mange af Eder have rejst flere Hundrede Mile for at overvære denne Konference. De lange Rejser, som I saaledes have udstaaet, bevise Eders Nidkjærhed og Bestræbelser for at være tilstede her i Dag, og det er ingen ringe Ting for Mænd at fremstaa og forsøge paa at tilfredsstille saa alvorlige Ønsker og Bestræbelser hos et Folk.

Gud har været med sine Tjenere, som have talet til Eder i Dag. Jeg følte mig særdeles paavirket ved at lytte til Præsident Woodruff og ved, at han i sin fremskredne Alder var i Stand til at tale, som han gjorde, i omtrent to og halvtredsindstyve Minuter; jeg følte, at Gud har visseligen tilkjendegivet for os, at han er i Stand til at opholde sine Tjenere, sin Beredvillighed til at gjøre det og sin Evne til at føde sit Folk med Livets Brød ved dem, som han udvælger. Præsident Smiths praktiske Bemærkninger forekommer mig ligeledes meget betimelige; thi vi behøve Instrukser om vore praktiske Hverdagspligter lige saa vel som aandelig Belærelse. Han berørte mange Punkter, som jeg betragter som meget vigtige for os — Punkter, der skulde berøres i vore Konferencer, og som burde erindres og medbringes til vore Hjem; thi efter Alt er det den daglige Efterlevelse af vor Religion, der vidner for Gud og for Himmelens og Jordens Beboere, at vi i Virkeligheden ere, hvad vi bekjende os at være, og det er ved den praktiske Undervisning,

som vi modtage og igjen meddele Andre, at vi gjøre Indtryk paa den menneskelige Familje. Jeg har i hele mit Liv bestræbt mig for at skue fremad til Opfyldelsen af Guds Forjættelser angaaende os med Hensyn til den Indflydelse, som dette Folk vil have paa Menneskeslægten; men ikke desmindre har dette været et meget familiært Subjekt i mine Tanker, og jeg kan sige, at jeg næsten er bleven overrasket i den senere Tid ved den Maade, hvorpaa Guds Forjættelser angaaende os bleve opfyldte; det sker paa en saa klar og naturlig Maade og er en saa tydelig Opfyldelse af, hvad der er sagt om os, at endskjøndt jeg er bekjendt med Profetierne desangaaende, har jeg alligevel ofte følt mig forbavset derved. Det er klart for mig — klarere end nogensinde tilforn i min Livstid, at Gud anvender sit Folk til at udføre en mægtig Gjerning her paa Jorden, og han giver dem en Indflydelse iblandt Menneskene og i denne Nation, der udøver sin Virkning og vil bære gode Frugter i en ikke fjern Fremtid. Jeg kan nu bedre end tilforn se, hvor nødvendigt det er, at vi som et Folk trofast, ydmygt og lydigt udføre de Raad og Instrukser, som vi modtage fra Guds Tjenere. Vi ere lig en Stad, som ligger paa et Bjerg; Folkets og Nationens Øjne ere henvendte paa os, og hvad vi sige og gjøre, har stor Vægt — mere Vægt, end vi have antaget.

Derfor, naar vi samles i disse almindelige Konferencer, er det af højeste Vigtighed, at den Belærelse, som vi modtage, er fra Herren og afpasset efter vor Stilling og de Omstændigheder, der omgive os. Vi have modtaget mange værdifulde Instrukser, siden vi samledes, og hvis vi kunne bevare Aanden deraf i vore Hjerter, bringe det med os og ikke forglemme det, da vil det være af uvurderlig Gavn for os. Gud har udvalgt os af Nationerne, og han forøger de Sidste-Dages Helliges Indflydelse. Det er mærkværdigt, hvorledes vi blive roste, hvor gunstigt den Statsvidenskab, der har grundlagt Utah, opbygget dets Stæder, draget Omsorg for de Fattige o. s. v., nu bliver modtaget, og hvor almindelig den Fremgangsmaade, som har været anvendt i Utah, bliver rost. Der var en Tid, da en af Hovedbeskyldningerne imod os var den, at Præstedømmet, som det kaldtes, havde for megen Indflydelse over Folket, og at denne Indflydelse blev brugt paa en Maade, der var modbydelig for den offenlige Stemning. En usædvanlig Forandring har fundet Sted i denne Henseende. Maaden, hvorpaa denne Stad blev grundlagt, hvorpaa vore Byer ere anlagte, Landet uddelt, Vandstrømmene forholdsmæssig fordelte til Vanding af Landet, og Maaden, hvorpaa de Fattige blive forsørgede, og hvorpaa vi blive og ere blevne undervviste — Alt dette bliver ubetinget rost og hædret af Mange, og de sige, at Utah viser et Eksempel. Befolkningen tiltager, og Hjem for de Millioner, der ere sammenhobede i de store Stæder, ere nødvendige. Mænd betragte de Stæder, der ere overbefolkede, og se, hvorledes Last, Forbrydelse og enhver Ting af grusom Natur tiltager blandt en sammenhobet Befolkning, og de vende sig bort og spørge: Hvad er Hjælpemidlet? Hvad skulle vi gjøre for Folket? Alt det offenlige Land er optaget i denne Egn. I have uden Tvivl læst om, hvorledes, da Oklahoma blev aabnet for offenlig Bebyggelse, Tusinder og atter Tusinder af Mennesker trængte sig derind, hvorledes de lejrede sig ved Vejen, medens de afventede Signal til at gaa og tage det Land i Besiddelse, som var bestemt til Bebyggelse. Dette giver en Ide om den Higen, der eksisterer

for at erholde Land, og tænkende Mænd skue omkring og spørge: Hvad skulle vi gjøre for den tiltagende Befolkning? Hvor skulle vi finde Plads for dem? Men der er et stort Areal af Land, man hidtil har betragtet som værdiløst og som uskikket til menneskelig Beboelse. Det er, hvad vi kalde de tørre Egne, af hvilke Utah kan siges at være Centrum. Man tænkte, at dette var godt nok for Mormonerne, og nogle af dem, som have fundet Fejl ved os i religiøs Henseende og sagt, at vi vare vildledte, have beskrevet vort Land som et forbandet Land, et salt Land, et tørt Land, et øde Land, der skulde skyes af menneskelige Væsener i Stedet for at blive udsøgt til et Hjem. De pleje at bruge dette som et Argument for at bevise, at Præstedømmets Autoritet var ikke her; ellers vilde vi ikke være blevne ledte til et saadant Sted. Dette har været den almindelige Mening indtil for nylig; men vi have haft Besøgende i Tusindvis, og de have opdaget, at Utah er et overordenlig frugtbart Land; de have set Frugten af de Sidste-Dages Helliges Arbejde og Flid, og Synet deraf har opvakt deres Beundring. Af denne Grund er der stadig foregaaet en Forandring i den offenlige Mening om disse Punkter. Tiden er kommen, da der maa gjøres Noget for at hjælpe den sammenpakkede Befolkning i de større Stæder. Opmærksomheden er henvendt paa de saakaldte tørre Egne; Forberedelser ere gjorte for at tilvejebringe Veje og Midler til Bebyggelse af det tørre Land, og tænkende Mænd søge efter de bedste Planer, der kunne anvendes for at bevirke Folkets Bosættelse i disse Egne. Dette bringer dem til at overveje Stillingen i Utah Territorium. De se, hvad der er udrettet her af Mormonfolket fornemmelig og af Andre, som ere komne hertil, og de sige: „Dette er et Eksempel. Her er et praktisk Billede af Maaden, hvorpaa Folk med meget ringe Midler kunne erhverve sig Opholdet fra Jordbunden af de tørre Egne." Alt, hvad Præsident Young gjorde i Begyndelsen, og enhver Ting, der senere er gjort, betragtes nu med den største Anerkjendelse. Jeg har lyttet til meget elegante Taler, som tillagde Præsident Young den største Ros for, hvad han havde udført her i Utah.

Mine Brødre og Søstre! Dette er Tilstanden i Dag. Verdens Opmærksomhed er henvendt paa os. Man betragter os for at se, hvad vi udrette, og man berømmer os for at være et meget rigere Folk, end vi ere. En efter min Mening usædvanlig Omstændighed indtraf ved den sidste Vandings-Kongres. En Resolutions-Komite blev udnævnt, og enhver Resolution, der indbragtes i Kongressen, blev henvist til denne Komite. De Resolutioner, som vedtoges, samledes i et Hefte, og da dette blev bragt ind og fremlagt, betragtede jeg det som den vigtigste Del af Forhandlingerne, fordi Lovgivningen af de forenede Staters Kongres maaske vilde afhænge af disse Resolutioners Karakter, og jeg beredte mig paa at staa frem paa Gulvet (tidligere havde jeg Sæde paa Forhøjningen) for at drøfte disse Resolutioner. I dette Indlæg fandtes en Sammenligning mellem den landløse Befolkning i Massachussetts og de halvfemsindstyve Procent af Utahs Befolkning, som eje deres Hjem, hvilken var ugunstig for Massachussetts og overordentlig gunstig for Utah. Jeg havde en Samtale med en Delegeret fra Ny Mexico og bemærkede, at jeg var ikke tilfreds med dette, og han henledte Opmærksomheden derpaa. Senere fik jeg Lejlighed til at tale selv; jeg talte til Kongressen angaaende dette Punkt, og

det var med Besvær, at vi kunde faa det forandret; de vare fast besluttede paa at give Utah den Ære, som de sagde tilkom det, og Massachussetts den Dadel, som de mente tilkom det; de sagde, at dette kun var at fremvise Sandheden — hvorfor saa ikke lade det blive, som det var. Det var kun ved at bruge vor Indflydelse og tilkjendegive, at vi fra Utah foretrak at faa det strøget, fordi vi ikke ønskede at opvække nogen Følelse i Massachussetts imod Utah, at vi formaaede at faa denne Artikel udtaget. Dette var en forunderlig Ting for mig. Jeg sagde ved mig selv, hvem kunde for nogle faa Aar tilbage tænke, at det vilde blive nødvendigt for Utahs Delegerede at modvirke utilbørlig Ros i Modsætning til andre Dele af Unionen, især med Hensyn til Massachussetts Stat. Jeg nævner dette for at vise, hvorledes den offenlige Mening har forandret sig. Naarsomhelst der i den Kongres henvistes til Utah, var det paa en agtværdig Maade. Jeg gjør opmærksom paa dette, fordi vi have tilvendt os offenlig Opmærksomhed. Verdens Øjne ere henvendte paa os, og i Guds Forsyn vil dette mere og mere blive Tilfældet. Der er ikke en Vandings-Forening, som ikke ønsker, at Mænd fra Utah ville besøge dem og forklare Folket, hvorledes de kunne bebygge og vande Landet; hvorledes de kunne leve paa et lille Stykke Land uden Gjæld, hvorledes de kunne leve i Forening og Fred, bygge Landsbyer sammen, hvor Folket kan forsamles i religiøse, selskabelige og undervisende Øjemed og ikke sprede sig over store Arealer, fjernt fra hinanden. Gud har inspireret sine Tjenere til at tage disse Forholdsregler i dette Land, ligesom vi ved, at Herren ledte Præsident Young som en Leder for dette Folk til at tage sine Forholdsregler, der maaske af Nogle ere opfattede som kun menneskelige Paafund. Verden tænker naturligvis, at det er menneskelig Visdom og Klogt, der har udført dette; men vi vide bedre. I Tidens Løb bliver Herrens Tjeneres Raad og Fremgangsmaade stadfæstet. Vi maatte vente derpaa en Tid, men det kom tilsidst — en Stadfæstelse, der er meget tilfredsstillende for os, som have oplevet den og set den blive anerkjendt, og jeg siger Eder, at saaledes vil det blive med Alt, som henhører til dette Folk.

Mænd betragte den Maade, hvorpaa vi prædike Evangeliet, og overveje den. Ved at efterse Rapporterne lærer jeg, at vi nu have mellem 800 og 900 Missionærer ude i Verden. Tænk paa dette! En Kommune saa lille som de Sidste-Dages Hellige med et saadant Antal unge Mænd vandrende iblandt Jordens forskjellige Nationer og i de forenede Stater; de lære derved og blive bekjendte med Verdens Affærer og erholde en Erfaring, som ikke noget andet Folk paa Jorden erholder. Overvej, hvilken Virkning Hjemkomsten af et saadant Antal maa have paa Folket, med hvem de omgaas, og saa igjen Udsendelsen af 800 eller 1000 for at indtage deres Pladser og ligeledes komme tilbage efter at have virket i to Aar og samlet Erfaring. Overvej og betragt i Eders eget Sind, hvilken Virkning det maa have paa vore Folk. Der er ikke noget andet Folk, som har en saadan Erfaring. Disse unge Mænd gaa ud uden Pung og Taske, stolende paa Herren, og deres Tro udvikles paa en ejendommelig Maade. De blive bekjendte med den menneskelige Natur. De blive bragte i Berøring med alle Samfundsklasser og erholde en Erfaring, der er bedre end nogensomhelst anden. Betænk, at i gamle Dage var det almindeligt for

velhavende Mænd i England at udsende deres Sønner paa, hvad de kaldte en stor Rejse. De rejste undertiden gjennem Evropa i Forening med Lærere, og det blev betragtet som nødvendigt for Uddannelse af en saakaldt Mand af Opdragelse at foretage den store Rejse. Alle vore unge Mænd foretage nu den store Rejse; men de gjøre det paa en saadan Maade, at de lære langt mere, end hvis de havde Penge og vare i Andres Varetægt, eftersom de selv blive bragte i Berøring med Folket, og de komme tilbage uddannede og med en uvurderlig Erfaring. Tænk, hvilken Virkning dette vil have i Kommunen. Der er knapt et Sogn i eller udenfor hele vort Territorium, uden at det aarlig udsender nogle Missionærer. De gaa, og de komme tilbage, og Virkningen, som de have paa Folket i Indflydelse og almindelig Bistand, er ubegribelig stor. Deres Sind ere oplyste, deres Duelighed er tiltaget, deres Erfaring forøget, og de blive kundskabsrige Mænd, fordi deres Evner ere blevne opvækkede og udviklede.

Naar dette fortælles Mænd, forundre de sig. De sige, at Virkningen vil blive forunderlig paa vore Kommuner, og dette er Tilfældet. Lad mig sige til Eder, at Gud har oprettet denne Gjerning og ledet den ved Aabenbaring indtil nu; den vil trods Alt vinde Indflydelse paa Jorden, og den vil tiltrække Folk ved deres Beundring af den. De kunne modarbejde den for en Tid og prøve paa at tilintetgjøre den og Folket; men Sandhedens Principer, som vi have annammet, og det, som Gud har lært os og lærer os, maa uundgaaelig svinge sig op og faa Indflydelse og uundgaaelig udøve Virkning paa fornuftige Folk. De kunne se det nu, hvis de behage, men de ville endnu tydeligere faa at se, at dette Folks Indflydelse vil udbrede sig, og vi ville prædike Evangeliet uden at døbe Folket. De ville betragte os; de ville efterligne os og følge vort Eksempel; Verden vil være bedre, fordi vi ere i den, og vort Eksempel vil gavne denne Nation. Hvorsomhelst jeg gaar, siger jeg dem, at vi som et Folk have en stor Mission at udføre. Naar de tale om daarlig Brug af Penge, nævner jeg det Tilfælde, at Utah Territorium har været organiseret i fem og fyrretyve Aar; vi have haft en lovgivende Forsamling i samme Tidsrum, og jeg har endnu ikke hørt den mindste Hvidsken om Underkjøb i Utah. Jeg kjender intet Tilfælde, hvor en Lovgiver i Utah nogensinde af Pengehensyn har stemt for Noget, som ikke var ret. Jeg har hørt Senator Stanford, Præsident over Central Pacifik Jernbanen, erklære i Kongressen, at de aldrig havde mindste Grund til at sende Mænd til Utah for at holde Øje med Lovgivningen, deres Bane var uden Fare fra den Kant. Han sagde ikke, hvad de maatte gjøre i de tilgrændsende Stater. Jeg henvendte mig en Gang til Union Pacifik-Banens Bestyrer og spurgte, hvad hans Erfaring var i denne Retning. Han udtalte sig i samme Retning; de havde aldrig haft Aarsag til at vaage over Lovgivningen. Det Eneste, de kunde finde Fejl ved, sagde han, var, at de somme Tider bleve sagsøgte om Skadeserstatning, og at Folk undertiden mente, at de vare beskadigede mere, end han troede, de vare. Naar jeg har talt med ledende Mænd, har jeg bestræbt mig for at lade dem forstaa, at vi have en Mission at udføre. Vi ville forandre Tingene. Brugen af Pengeindflydelse i vor Politik er en Ting, som jeg, dersom Gud giver mig Kraft og Styrke, vil modarbejde med enhver Legems- og

Aands-Evne. Jeg har næsten svoret — dog, jeg sværger aldrig —, men jeg har omtrent svoret, at saalænge Gud giver mig Styrke, vil jeg stride til det Sidste for, at der ingen fordærvende Indflydelse skal blive indført i vort Land, hvis det kan forhindres. Jeg ønsker at stille mig derimod, ligemeget hvorfra det kommer, eller af hvem det udøves. Vi have hidtil nydt Anerkjendelse for Ærlighed og for at holde os for gode til Bestikkelse, og jeg ved, at naar dette Folk bliver opfordret dertil, ville de med al deres Magt modsætte sig Indførelsen af saadanne Indflydelser.

(Fortsættes.)

Aaron og Guldkalven.

Det vil erindres, at Mose var paa Sinai Bjerg i fyrretyve Dage og Nætter og modtog Undervisning af Herren, og at Israels Børn tilsidst troede, at han ingensinde vilde komme tilbage, hvorfor de bade Aaron om at danne dem en Gud til at lede dem.

Vi ere tilbojelige til at betragte dette som en sand Taabelighed; men vi maa erindre, at Ægypterne tilbade Afguder og Billeder af forskjellige Slags. Iblandt andre Ting tilbade de Kvæg, og de havde et meget stort Dyr, for hvilket de byggede et smukt Hus og forsamlede sig omkring det for at tilbede det. Israeliterne havde levet iblandt dem i over to Hundrede Aar og i al den Tid seet dem tilbede Afguder og Dyr; det syntes derfor ikke saa forunderligt for dem, som det vilde synes for os.

Da de fordrede, at Aaron skulde gjøre dem Guder, som de kunde tilbede, sagde han, at de skulde bringe de Guldsmykker, som Ægypterne havde givet dem, da de forlod Ægypten. De bragte derpaa deres Guldørenringe og Armbaand, og Aaron lagde dem i Ilden, smeltede dem og dannede en Guldkalv, der skulde forestille det Dyr, som Ægypterne tilbade.

Herren fortalte Moses, hvad de foretog sig, og sendte ham ned for at standse det. Han bragte i sin Haand de to Stentavler, paa hvilke Herrens Bud vare skrevne, og da han saa, at Israeliterne vare nøgne og sang og dansede omkring Guldkalven, blev han saa vred, at han kastede Tavlerne, hvorved de bleve sønderslaaede.

Derpaa tog han Kalven, brændte den i Ilden, malede den til Støv og strøede dette i Folkets Drikkevand, og Herren straffede dem for deres Ugudelighed med Sygdom og Død iblandt dem.

Herren befalede Moses at udhugge to Tavler lig de to første og bringe dem op paa Bjerget, hvilket han gjorde, og Gud skrev Lovene og Befalingerne paa disse ligesom paa de første (5 Mos. 10. 1, 2.).

Da Tabernaklet var fuldendt, blev det befalet Præsterne at ofre Røgelse til Herren. De toge forskjellige Slags Urter og Virak (2 Mos. 30, 34), saaledes som Herren havde anvist, hvilke vilde frembringe en sød Lugt eller Duft, og stødte disse sammen. Dette blev kaldet Røgelse, og de toge lidt deraf og lagde paa en vis Slags Skaal, som kaldtes Røgelsekar, og brændte dette i Tabernaklet hver Morgen.

Det var dem ikke tilladt at bruge Røgelse i noget andet Øjemed og ikke

heller nogen anden Ting til Røgelse; men en Dag, da to af Aarons Sønner gjorde Tjeneste som Præster, brugte de „fremmed Ild for Herrens Ansigt", med andre Ord: de brugte andre Ting i deres Røgelsekar i Stedet for den Blanding, som Herren havde befalet dem at bruge, og en Ild foer ud fra Herrens Ansigt og opbrændte dem". (4 Mos. 10. 1, 2.)

En anden Gang kom to Mænd i Strid; en af dem svor og tog Guds Navn forfængelig, og Herren befalede, at han skulde stenes tildøde.

Herren straffer ikke os saa pludselig i vor Tid, naar vi overtræde hans Befalinger; men det maa erindres, at vi vísseligen ville blive straffede tidligere eller senere for de onde Gjerninger, som vi begaa.

Herren sagde til Israels Børn, at dersom de vilde holde hans Befalinger og vandre paa hans Veje, vilde han sende dem Regn i Tide; Jorden skulde give sin Grøde; de skulde have overflodig Høst, og han vilde velsigne dem paa mangfoldige Maader; men dersom de nægtede at adlyde hans Befalinger, vilde han straffe dem, indtil de omvendte sig.

De, som ønske, kunne læse angaaende disse Forjættelser i 3 Mos. 26 Kap., og vi tro, at de ere bestemte for os ligesaa vel som for Israels Børn.

Dersom vi holde Guds Befalinger og adlyde ham i alle Ting, ville vi undgaa de Plager, Sygdomme og Pestilenser, som sikkerlig ville komme over Jorden. — Juvenile Instructor.

Hvor drage Trækfuglene hen?

Ved den Tid (Oktober), da disse Linjer læses af Størsteparten af vore Læsere, ville Trækfuglene have begyndt deres aarlige Rejse mod deres sydlige Vinterhjem. Iblandt alle den dyriske Skabnings Drifter er ingen mere forunderlig end denne. Hvorledes den lille fjedrede Flok bliver paamindet om Tiden til at flytte, har Ingen været i Stand til at forklare, og hvorhen de Alle gaa, er omtrent ligesaa gaadefuldt. Deres Afrejse er ikke desmindre ligesaa sikker som Aarstidernes Omskiftelser, og deres Tilbagekomst er ikke mindre paalidelig, end at Græsset vil gro og Træerne bære Blade og Blomster ved Paavirkning af Jordens fugtige Varme og de gyldne Straaler fra den stigende Sol. At undersøge deres Vaner i disse Retninger er meget interessant og al den Tid værd, som visdomsfuldt anvendes derpaa. Man vil lægge Mærke til, at deres Instinkt er ufejlbarligt, og deres eneste Haab om Redning findes i at følge det ubetinget. Som Vejrbebudere, sikre Tegn og meteorologiske Signaler overgaa de langt den menneskelige Kløgt og Sindrighed; thi naarsomhelst de pakke sammen og begynde deres Rejse i Flokke mod Syd, er det, hvor varmt og klart Solen end skinner, paa høj Tid at forsyne sig med Brændsel og Proviant og opsøge de varme Klæder til Seng og Legeme; thi Vinteren er da visseligen nær forhaanden. — Juvenile Instructor.

Den 15de December 1895.

Menneskets Forndtilværelse.

Meget er skrevet, og mere er talt af Herrens inspirerede Tjenere om dette Emne, men det er af en saa ophøjet Beskaffenhed, at det altid overvejes med stor Interesse og virker forædlende paa det menneskelige Sind. Dersom Mennesket forstod sin Herkomst og Vigtigheden af sin Tilværelse, vilde det i mangfoldige Tilfælde ikke nedlade sig til det syndefulde og uværdige Liv, som saa Mange føre. Tanken om, at vi udgik fra Gud, at vi eksisterede i de evige Verdener, før vi kom her, at vor Vandel der havde en Indflydelse ikke alene paa vort Liv i den Tilværelse, men ogsaa paa vort Liv i denne, og at vor Vandel her har Indflydelse ikke alene paa det nærværende, men ogsaa paa det tilkommende Liv, er i og for sig selv ophøjet. Paa Grund af Frafaldet og det dermed forbundne Mørke gik Kundskaben om dette og mange andre Principer tabt for Mennesket, og kun guddommelig Aabenbaring kunde opklare det paany, men saa snart den kastede sine Straaler derpaa, viste det sig saa tydeligt og letfatteligt, at man forundrer sig over, at det nogensinde kunde undgaa Bibelforskernes Opmærksomhed. Det er et af de første Principer, som den hellige Skrift lærer os. I første Kapitel, 26de til 28de Vers, hedder det: „Og Gud sagde: lader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse; . . . og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede, Mand og Kvinde skabte han dem. Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: vorder frugtbare og mangfoldige, opfylder Jorden og gjører Eder den underdaning, og regjerer over Havets Fiske, og over Himmelens Fugle og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden."

Her have vi den første Beretning om Menneskets Oprindelse. Historien kan ikke gaa længere tilbage; thi Beretningen peger hen paa Livets Begyndelse, og dog fremgaar det, at endogsaa da fandtes der flere guddommelige Personer, som vare interesserede i Menneskets Skabelse; thi Gud sagde: Lader „os" gjøre et Menneske i „vort" Billede, efter „vor" Lignelse. En Verden var forud skabt til at modtage disse fyrstelige Væsener; Fiske, Fugle og Dyr vare undergivne deres Herredømme, og den guddommelige Befaling var udtalt paa dem, at de skulde vorde frugtbare og mangfoldige og opfylde Jorden. Her er ingen Tale om Adam, Eva eller nogen vis Person. Disse Skriftsteder ere bekjendte for alle Kristne; men hvad vi ønske at udlede af dem, er dette, at denne Skabelse fandt Sted før Menneskets Ankomst her paa Jorden; hvorlænge for ere vi ikke underrettede om. Ukjendte Tider henrinde, og Manden fremtræder igjen, men alene og bærer Navnet Adam. Dette fremgaar tydeligt af Beretningen om Menneskets Ankomst paa Forkrænkelighedens Morgen. I andet Kapitel, 18de Vers og følgende, læse vi: „Og Gud Herren sagde: det er ikke godt, at Mennesket er ene, jeg vil gjøre ham en Hjælp, som skal være hos ham. Da lod Gud Herren falde en dyb Søvn paa Adam" — med andre Ord, en dyb Forglemmelse; han glemte Alt om sin forudgaaende Tilværelse ligesom hans Børn, han blev sat i en Prøvestand og fremtræder derefter paa Forkrænkelighedens skjæbnesvangre Scene; Gud

Herren tog et af hans Ribben og byggede af det en Mandinde og ledte hende til Adam. At dette ikke var Kvindens Oprindelse fremgaar tydeligt af de Ord, som Adam ytrede, da han modtog Mandinden, som Herren ledte til ham. Han udbrød: „Denne Gang er det Ben af mine Ben og Kjød af mit Kjød“. (1. Mos. 2, 23.) „Denne Gang“, men altsaa ikke forrige Gang.

Dette Princip er yderligere bevist i Jesu Liv og Lære. Han var fra Begyndelsen; „thi i Begyndelsen var Ordet, og Ordet blev Kjød og boede iblandt os.“ Han bad Faderen: „Herliggjør Du mig og nu, Fader! hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, før Verden var“. Han skulde være „den Førstefødte af mange Brødre, Guds Billede, al Skabningens Førstefødte“. Ordet Førstefødte faar kun sin fulde Mening, naar andre Børn følge efter i samme Familje; dette kan imidlertid ikke have Hensyn til Kjødet; thi efter Kjødet er han den Enbaarne, Guds eneste Søn, og det maa derfor have Hensyn til Aandernes evige Verden, i hvilken han er den Førstefødte iblandt mange Brødre.

Herren sagde til Jeremias: „Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moders Skjød, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til en Profet for Folkene“. (Jer. 1, 5.) Til Job udtalte han sig som følger: „Hvor var Du, da jeg grundfæstede Jorden? Hvorpaa ere dens Piller nedsænkede? eller hvo har lagt dens Hjørnesten? der Morgenstjerner sang tilhobe og alle Guds Børn raabte af Glæde?“ (Job 38, 4. 7.) Hvornaar Jordens Grundvold blev lagt, lærer Skriften os ikke, men hvis vi slutte efter den geologiske Tidsregning, er det meget længe siden. Guds Børn vare tilstede den Gang og raabte uden Tvivl af Glæde over den Verden, som Gud beredte for dem, og i hvilken de skulde tilbringe en Prøvestand — trofaste, som de haabede, mod deres Fader og evige Pagt. Derfor siger Paulus: „Have vi tilmed havt vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulle vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve?“ (Hebr. 12, 9.)

Ankomst af Missionærer.

Efternævnte Missionærer fra Utah ankom til Kjøbenhavn via Liverpool som følger:

Den 2den Decbr.: Jakob Fikstad fra Manti;

Den 10de Decbr.: Carl W. Erickson fra Springville, Frederik J. C. Danielson fra Fairview, John D. Amundson fra South Cottonwood og Emanuel F. Lennberg fra Union.

Vi byde disse Brødre hjertelig Velkommen.

Afløsning.

Efter Udførelsen af en hæderlig Mission afløses følgende Missionærer med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 12te December:

Niels M. Jenson fra at arbejde i Skåne Konference;

Asmus Jørgensen fra at arbejde i Aarhus Konference, og
James Larsen fra at arbejde i Kjøbenhavn Konference.
Vi ønske disse Brødre en lykkelig Hjemrejse og Guds Velsignelse fremdeles.

Beskikkelse.

Ældste Jakob Fikstad beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference;
Ældsterne Carl W. Erickson og Emanuel F. Lennberg til at arbejde i Stockholm Konference;
Ældste Frederik J. C. Danielson til at arbejde i Aarhus Konference;
Ældste John D. Amundson til at arbejde i Göteborg Konference.
Alle under de respektive Præsidenters Bestyrelse.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission

Sukcessionen i Præsidentskabet

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 76.)

Idet jeg har fulgt de Vidnesbyrd, som Josephiterne benytte som Støttepunkter for deres Paastande om at „Unge Joseph" var bleven beskikket af sin Fader til at være hans Efterfølger i Præsidentskabet, har jeg tillige gjort saadanne Bemærkninger, som tydeligt paavise hvert enkelt Vidnesbyrd at være uden Værd eller Betydning. Jeg vil herefter henvende Læserens Opmærksomhed paa visse Omstændigheder, som tilintetgjør hele denne Theori.

Først Sidney Rigdons Taushed med Hensyn til „Unge Joseph", den Gang han gjorde Paastand paa at skulle være „Formynder for Kirken" for at opbygge den til Martyren Joseph. Dersom Folket i Nauvoo havde ventet, at den myrdede Profets Søn skulde være sin Faders Efterfølger som Præsident for Kirken, hvilket Josephiterne paastaa, vilde det da ikke have været den allergunstigste Anledning for Sidney Rigdon til at benytte sig af dette som Støtte for sin Paastand om, at han selv skulde være „Kirkens Formynder"? — Hvor vilde det ikke have hjulpet hans Sag, dersom han kunde have staaet frem og med Sandhed have sagt: „Jeg gjør Fordring paa at være Kirkens Formynder, indtil „Unge Joseph", hvem vor afdøde Profet salvede og beskikkede til at være hans Eftermand, bliver gammel nok til at overtage Ledelsen." — Der vilde have været nogen Mening i at kalde sig „Formynder for Kirken," dersom Sidney Rigdon havde fremstillet sig i dette Forhold; men det gjorde

han ikke, og man maa følgelig slutte sig til, at Grunden, hvorfor han ikke gjorde det, var den, at det ikke var nogen almindelig Mening i Nauvoo, at „Unge Joseph“ skulde være Faderens Efterfølger i Embedet.

Dernæst, læg Mærke til William Smith med Hensyn til hos Forhold til „Unge Joseph“ i hans Tvistigheder med de Tolv om, hvem der skulde være Leder. Dersom der havde eksisteret nogen almindelig Mening i Nauvoo om, at „Unge Joseph“ skulde være berettiget til at præsidere over Kirken, saa vilde denne Mand, hans Onkel, vidst Noget om det, og han vilde derved have været i Stand til at forstærke sine egne Krav paa, at han skulde være Kirkens Leder, som han den Gang fremsatte ved at erklære sig for den naturlige Formynder for den, som var bleven salvet og beskikket til Efterfølger i Præsident-Embedet, saaledes som han siden gjorde i 1850. Men dette gjorde han ikke; derimod gjorde han Fordring paa denne Stilling for sig selv, begrundet paa, at han var Profetens Broder, og da det slog fejl med at opnaa Præsidentskabet for sit eget Vedkommende, hengav han sig under James J. Strangs Ledelse i Stedet for at understøtte „Unge Joseph“s Fordringer. Det var ikke førend i 1850, at han begyndte med at fremsætte „Unge Joseph“s Krav paa, at denne skulde være Kirkens Præsident, og selv da var det ikke begrundet i, at hans Fader havde beskikket ham til en saadan Stilling, men kun som en Ret, der tilkom ham gjennem Slægtlinjen, og med dette som Grundlag tog Hr. Smiths Krav paa Præsidentskabet sin Begyndelse.

Hr. Edward Tullidge anfører i sin Bog, „Joseph Smiths Levnetsløb“ — Josephiternes Udgave —, at Profeten Joseph skal have sagt:

„Jeg sagde til Stephen Markham“ — siger Joseph —, „at dersom jeg og Hyrum nogensinde igjen blive arresterede, saa ville vi blive myrdede, eller ogsaa er jeg ikke en Guds Profet. Jeg ønsker, at Hyrum maa leve og tage Ledelsen af Kirken, men han er fast bestemt paa ikke at forlade mig.*)

Hr. Tullidge anfører dette Sted anderledes, end det findes i Joseph Smiths Levnetsløb; men hvilken Ret han har til at gjøre det, omtaler han ikke. I Josephs egen Levnetsbeskrivelse staar der:

„Jeg ønsker, at Hyrum maa leve for at hævne mit Blod, men han er fast bestemt paa ikke at forlade mig. (Joseph Smiths Levnetsløb, Mill. Star., 24de Aarg., Side 332.)

Men skjønt Hr. Tullidge ikke anfører Josephs Ord rigtigt, saa er der dog andre Vidnesbyrd i Forbindelse med, hvad han siger om, at Joseph ønskede, ja endogsaa ordinerede Hyrum Smith til at være hans Efterfølger. I Oktober-Konferencen, som blev afholdt kort efter Josephs og Hyrums Martyrdom, og i det Møde der afholdtes den 8de August, ved hvilken Lejlighed de Tolv bleve anerkjendte som det præsiderende Quorum for Kirken, sagde Præsident Young i sin Tale:

„Dersom Hyrum havde levet, saa vilde han ikke have stillet sig imellem Joseph og de Tolv, men han vilde have staaet i Stedet for Joseph. Havde Joseph ordineret Nogen til at indtage hans Plads? Ja han havde. Hvem var det? Det var Hyrum; men Hyrum faldt som Martyr forend Joseph. (»Times and Seasons« [et Blad udgivet i Nauvoo], 5te Aarg., Side 683.)

---

*) Side 491. Man maa lægge Mærke til, at Josephiterne anerkjende Hr. Tullidge som deres Historiker.

Dersom Profeten Joseph onskede, at Hyrum skulde lede Kirken, som Hr. Tullidge erklærer og havde „ordineret" ham til dette Embede, som Præsident Young erklærer —, hvad bliver der saa af de Krav, som der gjøres paa „Unge Joseph"s Vegne om Beskikkelse og Ordination til at lede Kirken. Havde Profeten glemt sin Søns „Salvelse" og „Ordination" den Gang, da han ønskede og ordinerede Hyrum til at indtage denne Stilling efter sig? Dette tilintetgjør paa det Bestemteste „Unge Joseph"s Krav, for saa vidt de stotte sig paa, at han var beskikket af sin Fader; thi dersom Profeten Joseph beskikkede og ordinerede sin Broder Hyrum til at være sin Efterfolger, saa beskikkede og ordinerede han ikke sin Søn Joseph til samme Bestilling. Dersom der nogensinde fandtes en ubevist Paastand, saa maa Hr. Smiths Paastand om at være beskikket af sin Fader til at præsidere over Kirken, være af den Slags.

(Fortsættes.)

De Hellige og Bibelen.

»Christian Statesman« for 21de Septbr. gjør følgende Udtog af Franklin D. Richards Tale om de Helliges Optegnelser: „De Udtog, som jeg nu læste, ere fra en Aabenbaring, som Himmelens Gud gav os igjennem Profeten Joseph Smith kort efter Kirkens Organisation i 1830; den findes i »Pearl of Great Price«. Jeg læste fra Udgaven af 1888, udgivet her i Byen.

Andre Optegnelser angaaende dette højst vigtige Emne findes i Mormons Bog. Herren sagde til Nephi omtrent 550 Aar før sit Komme i Kjødet o. s. v. (Skand. Stjerne, Side 34, denne Aargang), og bemærker derpaa som følger:

„Har Mormonerne med deres erklærede Ærefrygt for Bibelen ingen Tanke om den Forbandelse, som er udtalt over dem, der lægge Noget til de Ting, som deri ere skrevne?"

Vi formode, at den Forbandelse, hvortil der sigtes i ovenstaaende, er den, som findes i det sidste Kapitel af Johannes Aabenbaring, og som Teologerne ofte anvende som et Bevis imod fortsat Aabenbaring. Det er ofte bevist, at dette er et øjensynligt Misbrug af denne Tekst, og det synes saa meget mere besynderligt paa Grund af de idelige Forsøg, som gjøres paa at anvende den som et Skjold imod guddommelig Sandhed.

Da Johannes skrev ved Inspirationens Aand: „Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog, og dersom Nogen tager Noget bort fra denne Profeties Bogs Ord, da skal Gud borttage hans Del af den hellige Stad og fra de Ting, som ere skrevne i denne Bog" (Aab. 22, 17. 18), tog han øjensynlig alene Hensyn til den Bog, som han var ved at fuldende. Hvilken anden Slutning kan drages fra de Udtryk: „Denne Bogs Profeties Ord" og „denne Profeties Bogs Ord". Dersom Ordene „denne Bog" har Mening, maa de mene den Bog, som han skrev, nemlig Aabenbaringen; thi ved „denne Bog" kunde der paa den Tid ikke menes det Nye Testamente, eftersom det endnu ikke var samlet i et Bind og ikke en Gang fuldendt. Herrens Aand ønskede, at Kirken skulde modtage denne prægtige, profetiske Sam-

ling, ligesom den var skreven af Forfatteren, og derfor tilføjedes den betydningsfulde Advarsel imod nogen Forandring deri.

Der var en egen Grund til dette. Det virkelige Øjemed med denne Aabenbaring var at give Kirken Kundskab om den almindelige Apostasi, som forestod, udpege Tegnene paa dens Komme og bebude Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage og dets endelige Triumf. Men denne Kundskab blev nødvendigvis meddelt i et symbolsk Sprog, tydelig nok for de Kristne, for hvilke den blev forklaret af inspirerede Mænd — Mænd, fyldte med Profetiens Aand —, medens de Vantro, der anklagede Jesu Efterfølgere for Forrædere mod Staten og Samfundet, ikke i den kunde finde noget Næringsstof for Hadets vilde Flamme; thi de forstode ikke dens Indhold. Det symbolske Sprog nødvendiggjorde en korrekt Fremstilling i alle dens Enkeltheder, fordi en Forandring let kunde tilintetgjøre den Betydning, som var givet den, og bringe Forvirring i hele Arrangementet. Der var altsaa Grunde, hvorfor en alvorlig Formaning skulde tilføjes angaaende en korrekt Overlevering af denne Bog til Kirken.

At Aabenbaringens Forfatter ikke betragtede denne som den sidste hellige Bog, der skulde gives til Kirken, er saa tydeligt, som historiske Kjendsgjerninger kunne gjøre det. Apostlen Johannes skrev sin Aabenbaring ikke senere end det 96de Aar A. D. Dette grunder sig paa den Mening, at hans Landsforvisning fandt Sted under den domitianske Forfølgelse; men dette er paa ingen Maade bevist. Nogle paastaa, at hans Landsforvisning fandt Sted under Neros Forfølgelse og daterer sig fra det 67de eller 68de Aar af vor Tidsregning. Men selv om vi antage førstnævnte Tid for den rigtige, forbliver det dog en historisk Kjendsgjerning, at samme Apostel skrev det Evangelium, der bærer hans Navn, i det Mindste et Aar senere, og dette blev altsaa føjet til Skriftens hellige Bøger trods den Forbandelse, som var udtalt i Aabenbaringen. Behøves der mere Bevis paa at de moderne Kristne misbruge Guds Ord til en Undskyldning for at forkaste det Budskab, som han sender dem i vore Dage?

Det er som en almindelig Regel visselig sandt, at hele Skriften skulde annammes, ligesom Gud inspirerede den. Det er Gudsbespottelse at forvanske den; men dette betyder ikke, at Kilderne til Aabenbaringens livsgivende Vande ere tørre for evigt; det betyder ikke, at den Almægtige har indtaget en saadan Stilling, at han aldrig mere vil tale til sine Børn; ikke heller betyder det at frigjøre dem fra den Forpligtelse at adlyde, naar hans Røst bliver hørt.

De Sidste-Dages Hellige anerkjende Bibelen som Guds Ord. De føje ikke Noget dertil; de tage ikke Noget derfra. De anerkjende ligeledes, at Mormons Bog indeholder Guds Ord til sine Børn, De anerkjende Pagtens Bog som Guds Ord — givet med særligt Hensyn til Guds Riges Oprettelse i denne Husholdning. Endvidere anerkjende de Herrens inspirerede Tjeneres Lærdomme iblandt dem som Guds Ord og nødvendige fra Tid til Tid. Men, alle disse Ting indbefattede, er der ingen Grund til at beskylde Mormonerne for at forvanske den hellige Skrift. Kjendsgjerningen er denne: De omtalte hellige Bøger og Guds Tjeneres Lærdomme stemme saa fuldkommen overens, at de enten maa antages eller forkastes tilsammen. De Hellige ønske kun at være fornuftige, og de antage som Guds Ord alt det, som har tilstrækkeligt Vidnesbyrd om at komme fra den guddommelige Kilde. — Deseret News.

Te og dens Tilberedelse.

Der tilberedes tre forskjellige Slags Te, grøn, brun og Teglte. Sidstnævnte bestaar af store Blade og Stængler, som sammenpresses i teglagtige Blokke og udføres til Arabien, hvor den ofte stuves og spises med Mælk ligesom Vegetabilier.

Iblandt Handelsartiklerne er Te en af dem, som er mest udsat for Forfalskning. Kineserne ere samvittighedsløse, og man har fundet, at de have omsat en smudsig Vare for ægte Pecco eller Kejserte. Teforfalskning er meget almindelig. Andre Planters Blade tilberedes saaledes, at de ligne Te i Form og Kulør, og eftersom de ere meget billigere, sælges de med større Profit. Renlighed er ikke iblandt Kinesernes Karaktertræk, og det er ikke vanskeligt for dem at forfalske eller blande Smuds og Gift i Te til Trods for Embedsmændenes Aarvaagenhed. De samle brugte Blade, tørre, rulle, farve og blande dem med en ringe Mængde god Te for at forbedre Smagen, og den bliver derpaa pakket og solgt. Dette bliver sommetider kaldet „Lyvete", et meget passende Navn. En Tid var saadan Svindel almindelig i alle Lande, hvor Teen tilberedtes, men nu er den ikke saa almindelig, især i de Lande, hvor kristelig Indflydelse har gjort sig gjældende. De mest afskyelige Scener foregaa somme Tider; saaledes kan man se Svin og andre Dyr rulle sig i Bladene, som henligge til Tørring. Dette uappetitlige Stof sælges og bruges af civiliserede Folk! Det er sikkert, at den Te, som Kineserne bruge, er langt bedre end den, som de udføre til andre Nationer. De ville ikke en Gang smage, hvad vi kalde den bedste. De bedste Sorter kunne ikke udføres paa Grund af atmosfæriske Forhold og den Fugtighed, som trænger sig ind paa en Sørejse, hvor godt de end ere pakkede.

Den brune Te anses i Almindelighed som renere, bedre, stærkere, mere velsmagende og mindre udsat for Forfalskning end de grønne Sorter. Ikke desmindre kan ingen af Sorterne anbefales til Føde; thi endskjøndt de virke irriterende og styrke Systemet for en Tid, er det efterfølgende Resultat dog skadeligt, eftersom det frembringer Søvnløshed og Nervøsitet. Den Gaversyre, som indeholdes i Afkoget, hindrer Mundvandets Afsondring, formindsker Fordøjelsen og forhindrer Tarmkanalens Funktioner. Den store Mængde stærk Te, som bruges af de Fattige, især de stillesiddende Fattige, medens den tjener til at sløve Hungerens skarpe Tand, maa ikke desmindre gjøre uberegnelig Skade paa Forbrugernes Fordøjelses- og Nervesystemer.

Foruden den Kjendsgjerning, at vi ved Aabenbaring ere advarede imod Brugen af Te, ved vi, at den er hverken sund eller nærende. Den er en Medicin, og i medicinske Øjemed besidder den maaske gavnlige Egenskaber; men Dollars i Millionvis blive aarligen sendte ud af dette Land til denne Vare, ved hvis Nydelse Mænd berøves deres Vækst og Kvinder deres Skjønhed, Penge, som hellere burde beholdes hjemme og bruges paa en Maade, der vilde gavne og opbygge Nationen. — Juvenile Instructor.

Skyer.

Er Luften kold og Skyen sort,
Vil Mørket rundt sig brede,
Har Verden taget Smilet bort
Og viser Dig sin Vrede,
Det gjælder kun en stakket Stund
At holde Modet oppe,
Da vaagner Dagen af sit Blund
Som Sol paa Bjærgetoppe.

Den, som har Ret, faar ogsaa Ret,
Han fanger altid Sejer,
Thi i hans Indre lever det,
Der mer end Livet vejer,
Og derfor vokser først hans Mod,
Naar Faren rigtig truer,
Og af sit eget Hjerteblod
Han presser Livets Druer.

Den Sorg, som nys mig ramte, har
Gud sendt mig som en Gave,
Hans Tankegang er altid klar,
Men ofte svær at stave.
Det gjælder kun en stakket Stund
At holde Modet oppe,
Da vaagner Dagen af sit Blund
Som Sol paa Bjærgetoppe.

Illustreret Tidende.

Blandinger.

Platina er bleven trukket ud til saa fin en Traad, at den ikke kunde skjelnes med blotte Øjne, selv naar den straktes over et Stykke hvidt Pap.

Nøjagtige efterlignede Copier af den første Avis, som blev trykt, ere fornylig blevne uddelte til Medlemmerne af Pressekongressen i Hejdelberg, Tyskland. Det var et Blad, som blev udgivet af Johann Carolus i Strasburg i 1609.

»L'Independence Belge« beretter, at Rusland har i Fredstid en staaende Armé paa 858,000 Mand; dernæst kommer Tyskland med 580,000 og Frankrig med 512,000 Mand. I Krigstid kunne Rusland og Frankring opstille 9,700,000

Mand mod de 7,700,000 Soldater, som Trippelalliancen — Tyskland, Østrig og Italien — kan opstille. I Fredstid koster Vedligeholdelsen af de ovenomtalte staaende Armeer 1,000,000,000 Dollars aarlig.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1895.

Konferencer.	Grene.	Missionærer fra Zion.			Lokale Præstedømme.				Medlemmer.	Total, Medlemmer og lokale Præstedømme.	Døbte.	Emigrerede.	Udelukkede.	Døde.	Ukjendt Opholdssted.	Konference-Præsidenter.
		Højpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.								
Kjøbenhavn . . .	6	2	14		37	10	21	4	352	424	44	18	2	4		Peter Jensen.
Aarhus	6		12		25	8	15	17	254	319	45	34	9	5	6	W. Buckholt.
Aalborg	3		11		13	12	9	8	232	274	50	13	4	2	41	Søren Petersen
Danmark	15	2	37		75	30	45	29	838	1017	139	65	15	11	47	
Norge:																
Kristiania	11	1	18		59	13	23	10	559	664	94	23	7	12	50	Peter Andersen
Stockholm	10		21		98	49	44	23	1121	1335	120	40	17	19	5	N. R. Lindahl.
Gøteborg	8		12		44	21	18	20	407	510	55	18	19	9	8	Theo. Tobiason
Skåne	5		8		9	6	9	3	176	203	16	4	24	5		B. M. Ravsten.
Sverige	23		41		151	76	71	46	1704	2048	191	62	60	33	13	
Totalsum	49	3	96		285	119	139	85	3101	3729	424	150	82	56	110	

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1895.